

(המשך מעמוד 14)

זה: מחודש אחד לשה חודשי מאסר. **דברי תועבה.** חוקי ישראל מלאים סעיפים היוצרים עבירות מעורפלות ובלתי-מוגדרות. בכך ניתן לשוטרים נשק כולל נגד מי שאינו מוצא חן בעיניהם — לפעמים בצדק, לפעמים שלא בצדק. כזה הוא הסעיף 193, העוסק ב"שוטטות". החמרה אחרת מוצעת לגבי סעיף 179, הדרן בפירסום "דברי תועבה". מוצע בו להחמיר את העונש משלושה חודשים ל- שלוש שנים. אין אבסורד גדול יותר, כי מושגי הציבור משתנים במהירות. מה שהיה אצלנו בגדר דבר-תועבה, הפך בימי-תים יצירת-מופת ספרותית, כגון מאהבה של הליידי צ'טרליי. ויליס וכתבי הנרי מילר. אך משרד-המשפטים מציע להחמיר מעתה פי שנים-עשר את העונשים.

מה יעשה השופט? המגמה להחמיר בולטת בהצעה, אף שיש בה מיקרים רבים של הקלה. סען שר-המשפטים בכנסת: העונש שים המוצעים הם עונשי-מכסימום, ואין ה' שופט חייב להטילם. השופטים רשאים גם להבא להטיל מאסר וקנס קטנים מהמכסימום. אבל למעשה, כשבא השופט לקבוע את מידת-העונש ושוקל את הנסיבות, אסור לו להתעלם מהעונשים הקבועים בחוק. אם נקבע קנס מכסימלי של אלפיים ל" רות, יהסס השופט להטיל קנס של עשר או חמישים לירות, אפילו כשהנסיבות מצדיקות זאת.

חינוך

מישראל באכזבה

כשהגיע הפרופסור בארטון מריון, ביום הרביעי של השבוע שעבר, לחדר מיספר 378 בבנין מדעי הרוח של האוניברסיטה של תל-אביב, היה צבע פניו חיוור מעט מן הרגיל. תלמידיו גם הם היו נירגשים מכפי הרגיל בשעור לעיתונאות.

הסינאט המדיני. הפרופסור הממושקף והצנום עלה לקתדרה ואמר: "ברצוני למסור לכם הצהרה בקשר אלי, ובקשר לעתידה של כתה זו", ואז שמעו ששים התלמידים כיצד מתייחסת האוניברסיטה של תל-אביב לדבריה, וכיצד מגרשים מ' הארץ אדם בעל ידע שבא אליה עם מלאי של רצון טוב.

מריון שימש כדיקן בית-הספר לעיתונאות באוניברסיטת קנזאס בארצות-הברית, ונתגלה, כמו מרבית המרצים הזרים של האוניברסיטה התל-אביבית, על ידי נשיאה הכל יכול ד"ר גורג' ויין. ויין התלהב מהרעיון להקים מוסד דומה ליד האוניברסיטה שלו, הועיק את מריון כדי להקימו. על מה שהתרחש אחר כך חלוקות הדעות בין מנהלי האוניברסיטה והאמריקאי המרצין.

מריון: "נפשתי לראשונה עם סינאט האוניברסיטה לפני שנה, והצעתי להם תוכנית להקמת מרכז לתיקשורת המונית ליד האוניברסיטה. הסינאט דן בתכנית שלי ואני חזרתי בינתיים לארצות-הברית."

מנהלי האוניברסיטה אף הבטיחו לפרוץ פסור האמריקאי משרד, מזכירה ואסיסטנט מקומי. אך כשהגיע מריון לישראל, לפני שלושה חודשים, לא מצא דבר. להפתעתו צימצמו את פעילותו לשתי שעות הוראה בשבוע.

שאל סטודנט: "מדוע לא יכלה האוניברסיטה להסביר למריון שהיא מביאה אותו מאמריקה כדי שילמד שעתיים בשבוע? למה הטעו אותו?"

ענה הפרופסור: "עכשיו הציעו לי מד כירה ומישרד, אבל אינני זקוק לצעצועים, אין לי שום רצון להיות מלך ללא ממלכה. אני חוזר לארצות-הברית תוך שלושה שבועות. ידוע לי שיש חילוקי-דעות בינינו עניינים מהותיים בהנהלת האוניברסיטה, ויכול להיות שנפגשתי קורבן להם."

שיעור מאלף. הנפגעים היו, כרגיל, הסטודנטים. הם זעמו, הביעו את תמיכתם במרצה, שהספיק להתחבב עליהם בגישתו העניינית. "נעמוד לפני חדר הדיקן ולא ניתן לו להיכנס עד שלא ימלא את התחייבותיו!" הכריז אחד מהם בהתלהבות. בינתיים בחרו התלמידים ועד פעולה, שיקיים מגע עם מנהלי האוניברסיטה, ינסה לבדוק אם ההחלטה המאלצת את האמריקאי לעזוב היא סופית.

השבוע אקיים בחינה על החומר ש' הספקתם ללמוד. הידיע מריון לתלמידיו, השעור שהוא הסמיך ללמוד על האוניברסיטה סטה של תל-אביב היה מאלף אף הוא.

צבי לידסקי, בקשה קטנה. "אני מבקש ש' התובע יתייחס בנאומו רק לגליון האישום, ביקש. בית-המשפט דחה את בקשתו, הסביר כי אינו יכול לפסול טענה שטרם הושמעה. וולפסון פתח.

הוא תיאר בפני בית-המשפט את פרטי המיקרה, כפי שהוא נראה בעיני המשטרה, טען כי ינסה להוכיח כי המיקרה שהביא את קוסטקובסקי אל ספסל הנאשמים אינו יוצא-דופן בשרשרת של מיקרים דומים.

הסניגוריה תטען, לעומת זאת, שכל שאר המיקרים, אם היו, אינם שייכים למקרה ה' עומד לדיון בפני בית-המשפט, וכי בית- המשפט חייב לפסוק רק לגופו של העניין האחרון.

התביעה תעשה מאמצים רבים להוכיח את גירסתה, להרשיע את הסטודנטית, ולהציל את יוקרת-המשטרה. הסניגוריה תנסה לה' כיה כי קוסטקובסקי חפה מפשע, וכי נפלה קורבן לקנונייה משטרית.

אבל העבודה הקשה ביותר נשארה בחלקו של בית-המשפט, כי בנסיבות הקיימות, תהיה זו החלטה קשה מאד לקבוע מי באמת שידל את מי.

למקום שקט בניידת-אשמה

עוזר פרקליטה מעביר אותה אהניידת לאכוניחו הפרטית

נכנסת סוף - סוף לאכוניח

האשכים שהארץ חיכתה לו

לא מיוחד

ר בניין הישן ברחוב יהודה-הלוי, בו ה' שוכן בית-משפט השלום, לא ראה מונח הצגה כזו. אפילו משמרות-השוטרים, ש' גוייסו כתגבורת, הופתעו למראה מאות ה' סקרנים שמילאו את האולם הקטן, הצטופפו במסדרונות. מילאו את הרחבה, התחכחו על המדרכה, שטפו את הכביש ויצרו פקקי-תנועה.

הם חיכו לה שם משעות הבוקר המוקד' מות, התחכחו, צעקו, דחפו, עסקו בניחושים, המציאו בריחות חדשות, הפריעו למהלכם התקין של יתר המשפטים, שהתנהלו באול' מות סמוכים, והעיפו מפעם לפעם מבטים אל הכביש, שממנו היתה צריכה להגיע. בשעה שמונה וחצי, המועד שנקבע ל' תחילת המשפט, היה האולם דחוס מפה לפה. שוטרים גברתנים גררו החוצה כל מי

דנסית, אפלסים לה דרך בהאון

לפני, סותם את דרכה אל הניידת